

Není nad ticho

Teplé, tiché ráno. V tom bezvětrném dusnu se ani lístek nepohnul. Zíclona ranní mlhy visela nehybně nad hladinou řeky. Ráno slibující, že budou brát. Rozbalil jsem vercajk co nejtišeji, hodil do vody hrstičku krup a vyčkával, kdy zabere první ryba.

Někde níže po řece zařinčel řetěz pramice a vesla cákla o vodu. Až jsem se podivil, jak je v tom tichu slyšet každý pohyb, každý hlubší vzdech. Rozpoznal jsem, kdy byla loďka zakotvena, zaslechl i vhození nástrahy. Každý šum se nesl nad hladinou jako po telefonním drátě. "Sekej, sekej!" Ozvalo se z místa, kde stála loď. A za chvíli: "Ještě ne, čekej až to pořádně natáhne." "Tak rybičko, vem si pořádně, vem to. To bude nějakéj prcek. možná bělička, nebo grundle. Jasně. Kapr by to vzal a jel."

"Pozor, pozor!" Vidím, vidím. Tak sekej!"

Napadlo mě, že by ti na lodi nemuseli být tak hluční, ale mlčel jsem. Ostatně asi po dvaceti minutách či půl hodině jsem se začal tím hovorem bavit.

"Tak tohle jsi měl sekat!" Ozvalo se znovu. "Jen se neboj, koukám na to." "Dej tam kousek těsta, žížalu nech na druhý prut." A za chvíli zase: "No vidíš, zase pozdě. Dávej na to bacha."

"No jo, teď už to uhlídám."

Jejich rozhovor pokračoval, zatímco se zvolna a jaksi nenápadně rozednívalo. Když se mlha stala průhlednější, zvědavost mě zvedla z místa a vedla dolů po vadě, k těm hlučným kolegům, poptat se po úlovcích a tak.

Ale na pramici uprostřed řeky seděl rybář sám. "Copak," ptám se, "kolega už odešel?" Pohlédl na mě trochu nechápavě. "Jakejpak kolega. Jsem tady sám. Vždycky chytám sám. Víte, vono není nad to krásný ticho. A pak - nemám rád když mi u toho někdo kecá."